

Arrest

nr. 207 325 van 30 juli 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25 / 1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 9 februari 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 december 2017, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 mei 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 december 2015 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 december 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de aanvraag onontvankelijk is.

Het betreft de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op onbekende datum, doch alleszins na 19 januari 2018, en is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf voor de genaamde,

I. I. A. A., I.,

geboren op (...)1979 te Cairo

(R.R.nr. (0) ...)

Nationaliteit: Egypte

Adres: (...)

opgesteld en ondertekend door de advocaat van de betrokkene, Dhr. B.n De Vos, en tevens rekening houdend met het addendum opgesteld en ondertekend door de nieuwe advocaat van de betrokkene, Dhr. M. Sampermans op 10.12.2015, ingediend te Oostende en gevolgd door een positieve adrescontrole op 11.01.2016, waarvoor een attest van inontvangstname, bijlage 3 werd afgeleverd op 14.01.2016,

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Alhoewel het verzoekschrift opgesteld door zijn 1ste advocaat melding maakt van de voorlegging van een kopie van zijn geboorteakte, alsmede van zijn rijbewijs met vertaling, waarbij de inventaris nogmaals wijst op de toevoeging van deze 2 stukken in de bijlagen, en ofschoon het addendum opgesteld door zijn 2de raadsheer melding maakt van "een geldig identiteitsdocument" terwijl in de inventaris wordt verwezen naar een "kopie identiteitsbewijs" dat dan de geboorteakte van zijn zoon blijkt te zijn, voldoet de betrokkene wel degelijk aan de documentaire ontvankelijkheidsvereiste, daar hij zijn Egyptische identiteitskaart heeft toegevoegd als bewijs voor zijn identiteit. Bovendien heeft hij de vereiste bijdrage betaald die de administratieve kosten dekt van het onderzoek van de verblijfsaanvraag door onze dienst, zijnde de retributie of ook nog het rolrecht genoemd.

Desalniettemin is de aanvraag onontvankelijk, bij ontstentenis van buitengewone omstandigheden. De aangehaalde elementen vormen immers geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder de duur van zijn verblijf, de scholing van zijn zoon, zijn vriendschappelijke en zakelijke relaties, zijn werkwillegheid, inschrijving bij de VDAB, de gevolgde opleiding van het Federaal Agentschap voor Veiligheid van de Voedselketen en de elementen van tewerkstelling, zijn engagement bij Egybel en Artelanguages, het volgen van Nederlandse taallessen en een inburgeringscursus, de verinnerlijking van de "Belgische taal," zeden en gewoonten en het zich eigen maken van de Belgische samenlevingsnormen, zijn aangename, zijn inzet, gedreven en voorbeeldige persoonlijkheid en zijn goed gedrag en blanco strafblad, zijn geenszins van aard om te kunnen doen aannemen dat de verzoeker de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kon of kan indienen vanuit zijn land van herkomst of vanuit de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, overeenkomstig de normaal geldende procedure. Niets verhindert de betrokkene om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied.

De betrokkene wist immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend een dag na aankomst, dd. 19.02.2013 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder afgekort tot RVV) op 10.09.2015 door middel van de weigering om aan hem de vluchtelingenstatus toe te kennen en de weigering om aan hem subsidiaire bescherming te verlenen.

Desalniettemin volhardt de verzoeker in voorliggend schrijven in zijn beweerde vrees voor een terugkeer naar het herkomstland waarbij hij enkel de algemene onveiligheidssituatie in Egypte inroept. In deze

context past het op te merken dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen (verder afgekort tot CGVS) weinig geloof hechtte aan zijn weinig overtuigende, onsamenhangende en van zijn neef afwijkende verklaringen betreffende zijn landsvlucht. De bevoegde asielinstantie wees erop dat zijn eerdere asielaanvraag in Zweden (dd. 06.05.2010 volgens zijn eigen asielrelaas), al negatief werd beoordeeld (in januari 2012, zoals hij zelf al aangaf). De betrokkene en zijn echtgenote hebben naar eigen zeggen hun verblijf in Zweden verder gezet tot 13.08.2012. De artikels inzake de algemene toestand in Egypte werden niet beschouwd als een bewijs dat de betrokkene een gegronde vrees voor een persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie diende te koesteren. Ook wat betreft de asielaanvraag van zijn neef en broer werd een negatieve beslissing genomen.

Concreet bevat het voorliggende verzoekschrift met addendum slechts één persbericht inzake de algemene situatie in Egypte dd. 02.07.2015, dus daterend van voor de afsluiting van zijn asielaanvraag. Dit stuk is niet actueel. Het gaat om aanslagen op het schiereiland Sinai, vlakbij de grens met Gaza. Uit dit artikel blijkt geen individueel risico op persoonlijk gevaar bij een (al dan niet tijdelijke) terugkeer. Ten overvloede wordt opgemerkt dat de betrokkene niet verplicht wordt om terug te keren naar de regio vanwaar hij afkomstig is daar het hem vrij staat om zich elders in het herkomstland of in een 3de land te vestigen. Er zit geen enkel element in het dossier van de verzoeker dat de aanzet zou kunnen zijn om het deskundige oordeel van de bevoegde asielinstanties te herzien.

Het indienen van onderhavig regularisatieverzoek kan geen soort "hoger beroep" vormen tegen de weigering van een asielaanvraag of een vraag om subsidiaire bescherming of tegen een verwijderingsbeslissing, nadat de betrokkene reeds alle geëigende beroepsmogelijkheden uitgeput heeft.

Na de definitieve afsluiting van zijn asielprocedure werd het eerder aan hem afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten, de bijlage 13 quinquies termijn 30d dd. 14.01.2015, hem betekend dd. 19.01.2015, opnieuw uitvoerbaar. Op 16.09.2015 werd hem diens gevolg een verlenging toegestaan op dit bevel tot 26.09.2015. De betrokkene dient gevolg te geven aan deze verplichting.

De verzoeker wijst nu op de hangende asielprocedure en het daarmee samenhangende verblijfsrecht van zijn echtgenote. Zij is later dan hem in België aangekomen, namelijk op 15.09.2015. Haar asielaanvraag dd. 17.09.2015 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister inmiddels afgesloten door de RVV, op 13.12.2017, met de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming.

Blijkbaar heeft zij de asielmotieven van haar echtgenoot herhaald, zodat ook in haar geval enkel een negatieve beslissing kon worden genomen. Bovendien heeft zij Egypte legaal, zonder enig probleem, verlaten via de luchthaven van Caïro met het eigen paspoort en een Spaans visum, in tegenstelling tot wat ze initieel met klem ontkende. Het CGVS stelde: "U hebt met andere woorden doelbewust de Belgische asielinstanties trachten te misleiden."

De duur van deze 2 asielprocedure - namelijk ongeveer 2 jaar 6 maanden en 22 dagen voor mijnheer en om en bij 2 jaar en 2 maanden en 26 dagen voor mevrouw - was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Aan zijn echtgenote werd reeds een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 26.07.2017, betekend dd. 31.07.2017. Momenteel staat zij, gezien de zeer recente afsluiting van haar asielprocedure, voorlopig nog onder bijlage 35 geldig tot 01.01.2018. Spoedig zal de Dienst Vreemdelingenzaken het nodige doen opdat dit bevel opnieuw uitvoerbaar zal zijn, daar er met de afsluiting van haar asielprocedure haar voorlopig recht op verblijf dat daarmee samenhangt, vervallen is. Het hele gezin zal aldus gevolg moeten geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De asielprocedures van zijn broer en diens echtgenote en van zijn neef werden eveneens afgesloten met een negatieve beslissing. Bijgevolg is er hier geen sprake van een schending van art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

De verzoeker wijst op de scholing van zijn zoon en de vrees dat die een schooljaar zou missen bij een zelfs tijdelijke terugkeer naar het herkomstland. Het kind zit volgens het toegevoegde stavingstuk nog maar in de kleuterklas. De schade bedoeld door de betrokkene, is dus beperkt en dan nog volledig aan het eigen gedrag te wijten, daar hijzelf aan de basis ligt van de gemaakte keuzes. Een verwijdering

schaadt het hoger belang van de nog jonge minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun ouders, die de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de kinderen, en met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De kinderen van de betrokkene zijn nog zeer jong en zullen zich dus redelijkerwijze gemakkelijk kunnen aanpassen na hun terugkeer naar het herkomstland, mits de nodige begeleiding van de betrokkene zelf en zijn echtgenote.

Wat het argument inzake de vrienden- en kennissenkring betreft, aangetoond in een aantal korte weinig doorleefde getuigenissen, dient gezegd dat gewone sociale relaties geen schending van art. 8 EVRM vormen.

Zijn werkbereidheid, zijn inschrijving bij de VDAB dd. 25.10.2013, de gevolgde opleiding van het Federaal Agentschap voor Veiligheid van de Voedselketen en de elementen van tewerkstelling, zijn arbeidsvergunning en arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur dd. 30.11.2013, zijn loonfiches, zijn belastingsformulier en de verklaring van zijn werkgever Z. A. dd. 01.10.2015, vormen geen buitengewone omstandigheid, die de betrokkene zou verhinderen om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Ingevolge de Wet van 30.04.1999 met betrekking op de tewerkstelling van buitenlandse werknemers en het Koninklijk Besluit van 09.06.1999 houdende de uitvoering van deze wet, wordt een voorlopige arbeidsvergunning enkel afgeleverd aan een kandidaat vluchteling van wie de asielaanvraag hangende is, opdat de betrokkene in het eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien. Het is de betrokkenen na zijn geweigerde asielaanvraag echter niet langer toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. De geldigheidsduur van de arbeidsvergunning komt te vervallen op het moment dat de asielpprocedure op definitieve wijze wordt afgesloten, in casu dus op 10.09.2015.

Daarentegen wordt niet onomstotelijk aangetoond dat de verzoeker in het herkomstland geen inkomsten zou kunnen halen uit arbeid om te voorzien in de eigen levensbehoeften en dat van zijn gezin. Zijn echtgenote heeft in het herkomstland naar eigen zeggen een hogere opleiding electronica gevolgd, en werkte als verkoopster in een kledingzaak te Caïro.

Geheel ten overvloede wordt opgemerkt dat noch in het verzoekschrift, nog in het addendum, melding wordt gemaakt van een gezondheidsprobleem. Nochtans hebben de verzoekers op 18.08.2017 een verzoekschrift ingediend op grond van medische elementen. Volledigheidshalve wordt hier toegevoegd dat deze procedure op 11.10.2017 werd afgesloten met een onontvankelijke beslissing, betekend dd. 08.11.2017.

De elementen ten gronde, opgesomd in de rubriek met de titel "3. Nopens de gegrondheid" en in het addendum "II. Omtrent de gegrondheid van de aanvraag," waaronder de opbouw van zijn centrum van belangen art. 8 EVRM wijzend op zijn familiale relaties en de vriendschappelijke en zakelijke contacten alsook zijn engagement bij Egybel en Artelanguages, het volgen van Nederlandse taallessen, het volgen van een inburgeringscursus, zijn inschrijving bij de VDAB, de gevolgde opleiding van het Federaal Agentschap voor Veiligheid van de Voedselketen, zijn inzet zonder zelf enige last van deze maatschappij te willen zijn, zijn vrienden- en kennissenkring, zijn aangename, gedreven en voorbeeldige persoonlijkheid, zijn werkwillegheid en de elementen van tewerkstelling, zijn goed gedrag en blanco strafblad, de verinnerlijking van de Belgische taal, zeden en gewoonten en het zich eigen maken van de "Belgische" samenlevingsnormen, hebben zoals reeds door zijn raadsheren werd aangegeven, betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.
(...)"

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de (materiële) motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur en van

artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“Schending van de aangevoerde bepalingen doordat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het privé- en gezinsleven

1.

Verzoeker diende een aanvraag tot verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis Vw. bij de Burgemeester van zijn verblijfplaats.

Artikel 9bis Vw. bepaalt dat in dat geval buitengewone omstandigheden moeten worden aangevoerd, die aantonen waarom de aanvraag niet vanuit het herkomstland kan worden ingediend:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven”.

Verzoeker bracht als buitengewone omstandigheden onder meer de banden die hij in BELGIË heeft opgebouwd met vrienden en zakenlijke contacten, zijn familie die in BELGIË verblijft en zijn integratieinspanningen.

Het komt de verwerende partij toe deze elementen te onderzoeken en mee te nemen in de overweging om tot de beslissing te komen.

Indien de verwerende partij een aangehaald element niet weerhoudt als buitengewone omstandigheid, komt het de verwerende partij toe om dit te motiveren.

In casu heeft verzoeker tal van buitengewone omstandigheden aangebracht.

Verzoeker heeft tal van vrienden en contacten in België. Deze aangebrachte elementen dienen hoe dan ook door de verwerende partij te worden beoordeeld.

De verwerende partij neemt deze elementen niet in overweging, louter stellende :

“Wat het argument inzake de vrienden- en kennissenkring betreft, aangetoond in een aantal korte weinig doorleefde getuigenissen, dient gezegd dat gewone sociale relaties geen schending van artikel 8 EVRM vormen.”

Aldus gaat de verwerende partij volledig voorbij aan deze elementen, louter omdat deze niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen.

Alzo voegt de verwerende partij een bijkomende voorwaarde toe, dat om in overweging te kunnen worden genomen, een aangebracht element blijkbaar onder de bescherming van artikel 8 EVRM dient te vallen. Louter omdat het element niet onder die bescherming zou vallen, meent de verwerende partij dat met dit element geen rekening zou moeten gehouden worden.

De wet stelt dat buitengewone omstandigheden kunnen worden ingeroepen, dewelke de verwerende partij vervolgens in concreto dient te onderzoeken en in de motivering mee te nemen. De wet stelt nergens als voorwaarde dat dat element onder de bescherming van artikel 8 EVRM zou moeten vallen. Ook elementen die niet onder die bescherming vallen, moeten door de verwerende partij in overweging worden genomen.

Dit is in casu niet gebeurd.

De verwerende partij weigert deze elementen te onderzoeken, louter op grond van het feit dat deze niet zouden beschermd zijn door artikel 8 EVRM.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Aldus heeft de verwerende partij de elementen onvoldoende onderzocht en is ze onvoldoende zorgvuldig te werk gegaan.

De bestreden beslissing schendt dan ook voormelde bepalingen.

2.

Indien al zou worden aangenomen dat om als buitengewone omstandigheid in aanmerking te kunnen worden genomen, die onder de bescherming van artikel 8 EVRM dient te vallen (quod non), dient er bovendien volledigheidshalve te worden op gewezen dat artikel 8 EVRM wel degelijk ook bescherming biedt aan het privé leven waaronder begrepen vriendschappelijke contacten.

Voormelde bepalingen zijn aldus geschonden.”

3.1. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de in de aanhef aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet, niet concreet wordt toegelicht. De verzoeker brengt een inhoudelijke kritiek naar voor op één van de motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen. De verzoeker argumenteert dat het motief omtrent de vrienden- en kennissenkring niet correct is, dat het een voorwaarde toevoegt aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet en dat hieruit blijkt dat de elementen uit de aanvraag onvoldoende zijn onderzocht. Een dergelijke kritiek houdt evenwel geen verband met de formele of de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet. Meer nog, aangezien de verzoeker erin slaagt om de motieven te begrijpen en ze inhoudelijk te betwisten, blijkt reeds dat de bestreden beslissing formeel gezien afdoende is gemotiveerd. De verzoeker voert met zijn kritiek in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het middel wordt verder dan ook vanuit dit oogpunt onderzocht. Uit verzoekers uiteenzettingen kan evenwel niet voldoende duidelijk blijken op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet zou schenden. Het middel is op dit punt dan ook onontvankelijk.

3.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en

of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Deze bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die voorschrijft dat een vreemdeling de machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen, een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

De buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet zijn de omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om de aanvraag in te dienen vanuit het buitenland, via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu oordeelde de gemachtigde dat de door de verzoeker aangebrachte gegevens geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn verblijfsaanvraag niet kan indienen volgens de reguliere procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post in het buitenland, zodat de aanvraag onontvankelijk is.

Waar de verzoeker, voorafgaand aan zijn concrete uiteenzettingen, vaagweg stelt dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het privé- en gezinsleven, wijst de Raad op de volgende motieven die in de bestreden akte zijn opgenomen:

“De verzoeker wijst nu op de hangende asielprocedure en het daarmee samenhangende verblijfsrecht van zijn echtgenote. Zij is later dan hem in België aangekomen, namelijk op 15.09.2015. Haar asielaanvraag dd. 17.09.2015 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister inmiddels afgesloten door de RVV, op 13.12.2017, met de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire bescherming.

Blijkbaar heeft zij de asielmotieven van haar echtgenoot herhaald, zodat ook in haar geval enkel een negatieve beslissing kon worden genomen. Bovendien heeft zij Egypte legaal, zonder enig probleem, verlaten via de luchthaven van Caïro met het eigen paspoort en een Spaans visum, in tegenstelling tot

wat ze initieel met klem ontkende. Het CGVS stelde: "U hebt met andere woorden doelbewust de Belgische asielinstanties trachten te misleiden."

De duur van deze 2 asielprocedure - namelijk ongeveer 2 jaar 6 maanden en 22 dagen voor mijnheer en om en bij 2 jaar en 2 maanden en 26 dagen voor mevrouw- was niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Aan zijn echtgenote werd reeds een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies dd. 26.07.2017, betekend dd. 31.07.2017. Momenteel staat zij, gezien de zeer recente afsluiting van haar asielprocedure, voorlopig nog onder bijlage 35 geldig tot 01.01.2018. Spoedig zal de Dienst Vreemdelingenzaken het nodige doen opdat dit bevel opnieuw uitvoerbaar zal zijn, daar er met de afsluiting van haar asielprocedure haar voorlopig recht op verblijf dat daarmee samenhang, vervallen is. Het hele gezin zal aldus gevolg moeten geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De asielprocedures van zijn broer en diens echtgenote en van zijn neef werden eveneens afgesloten met een negatieve beslissing. Bijgevolg is er hier geen sprake van een schending van art. 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

De verzoeker wijst op de scholing van zijn zoon en de vrees dat die een schooljaar zou missen bij een zelfs tijdelijke terugkeer naar het herkomstland. Het kind zit volgens het toegevoegde stavingstuk nog maar in de kleuterklas. De schade bedoeld door de betrokkene, is dus beperkt en dan nog volledig aan het eigen gedrag te wijten, daar hijzelf aan de basis ligt van de gemaakte keuzes. Een verwijdering schaadt het hoger belang van de nog jonge minderjarige kinderen niet. Het is immers in het belang van de kinderen dat de familiale cel niet verbroken wordt en dat zij samen met hun ouders, die de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de kinderen, en met wie zij een gezin vormen, gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. De kinderen van de betrokkene zijn nog zeer jong en zullen zich dus redelijkerwijze gemakkelijk kunnen aanpassen na hun terugkeer naar het herkomstland, mits de nodige begeleiding van de betrokkene zelf en zijn echtgenote.

Wat het argument inzake de vrienden- en kennissenkring betreft, aangetoond in een aantal korte weinig doorleefde getuigenissen, dient gezegd dat gewone sociale relaties geen schending van art. 8 EVRM vormen."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde de in de aanvraag aangehaalde elementen van het privé- en gezinsleven van de verzoeker wel degelijk in rekening heeft genomen. Verzoekers vage kritiek mist dan ook feitelijke grondslag.

De verzoeker voert enkel een concrete betwisting omtrent het motief inzake de vrienden- en kennissenkring, waar de gemachtigde het volgende stelt: *"Wat het argument inzake de vrienden- en kennissenkring betreft, aangetoond in een aantal korte weinig doorleefde getuigenissen, dient gezegd dat gewone sociale relaties geen schending van art. 8 EVRM vormen."*

Hoewel de verzoeker kan worden gevolgd waar hij stelt dat in artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet wordt vereist dat de buitengewone omstandigheden vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de thans bestreden beslissing werd genomen in antwoord op de door de verzoeker ingediende verblijfsaanvraag. Zoals reeds hoger gesteld, berust de bewijslast bij de aanvrager en dient deze in de aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit de aanvraag dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De gemachtigde heeft in het kader van een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dan ook geen verdere verplichting dan te onderzoeken en te motiveren inzake de in de aanvraag aangehaalde buitengewone omstandigheden. *In casu* heeft de verzoeker in zijn aanvraag, wat de buitengewone omstandigheden betreft, vier elementen opgesomd die hij als volgt heeft getiteld:

1. Artikel 3 EVRM
2. Artikel 8 EVRM
3. Hoger belang van het kind
4. Integratie

Onder het kopje “2.2.2. Artikel 8 EVRM” brengt de verzoeker – onder meer – naar voor dat hij “*intussen talrijke vriendschappelijke en zakelijke relaties (heeft) opgebouwd*”, waarbij hij verwijst naar de stukken 12 tot 31. Deze stukken worden door de gemachtigde beoordeeld als “*korte weinig doorleefde getuigenissen*”, hetgeen door de verzoeker op geen enkele wijze wordt betwist laat staan weerlegd.

Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk, noch getuigt het van een onzorgvuldige feitenvinding om te oordelen dat het in de aanvraag aangevoerde argument inzake de vrienden- en kennissenkring, aangetoond in een aantal korte weinig doorleefde getuigenissen, enkel gewone sociale relaties betreft die geen schending van artikel 8 van het EVRM kunnen vormen. De gemachtigde antwoordt hiermee in wezen dat de verzoeker, in zijn aanvraag, de argumentatie omtrent de vrienden- en kennissenkring ten onrechte heeft naar voor gebracht als een element betreffende artikel 8 van het EVRM.

Hogerop in de bestreden akte geeft de gemachtigde ook uitdrukkelijk aan dat: “*De aangehaalde elementen van integratie, waaronder (...) zijn vriendschappelijke en zakelijke relaties (...) zijn geenszins van aard om te kunnen doen aannemen dat de verzoeker de aanvraag om verblijfsmachtiging niet kon of kan indienen vanuit zijn land van herkomst of vanuit de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland, overeenkomstig de normaal geldende procedure. Niets verhindert de betrokkene om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied. De betrokkene wist immers dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.*”

In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, werd de argumentatie van de vrienden- en kennissenkring dan ook niet louter verworpen omdat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen.

Aangezien de verzoeker de argumentatie inzake de vrienden- en kennissenkring en de daarbij horende verklaringen in zijn aanvraag zelf heeft bestempeld als een element inzake artikel 8 van het EVRM en aangezien de gemachtigde ook aangeeft waarom dit element geen buitengewone omstandigheid vormt die de verzoeker verhindert om de reguliere procedure te volgen, blijkt niet dat de gemachtigde een voorwaarde heeft toegevoegd aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

In de mate dat de verzoeker tot slot nog betwist dat gewone sociale relaties niet vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat “*gewone*” sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (RvS 14 november 2005, nr. 151.290 en RvS 15 februari 2005, nr. 140.615). De Raad van State stelde ook in het arrest nr. 140.615 van 15 februari 2005 dat de “*gewone*” opbouw van sociale relaties niet volstaat om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Het gegeven dat een vreemdeling een zekere band heeft opgebouwd met de samenleving waarin hij zich een tijd heeft ontplooid, impliceert echter niet dat er meteen en steeds ook sprake is van een privéleven dat de bescherming geniet van artikel 8 van het EVRM. Het moet immers gaan om nauw beleefde en sterk verinnerlijkte banden, die maken dat de vreemdeling zijn identiteit zou verliezen indien hij deze banden dient te verbreken.

In casu moet bovendien worden opgemerkt dat het privéleven van de verzoeker zich voornamelijk heeft ontwikkeld in een tijd waarin hij zich bewust was dat zijn verblijfsstatus er toe leidt dat het voortbestaan van het privéleven in het gastland vanaf het begin precair is. Immers, zoals in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd, werd het verblijf slechts toegestaan in het kader van de asielprocedure (het verzoek om internationale bescherming werd ingediend daags na de aankomst in België op 19 februari 2013), die negatief werd afgesloten op 10 september 2015. In dergelijke gevallen zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, § 70; EHRM 4 december 2012, nr. 47017/09, § 70). In het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk* oordeelde het EHRM reeds, na te hebben vastgesteld dat

de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

In casu wordt op geen enkele wijze concreet aangetoond dat de door de verzoeker opgebouwde contacten in België een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van deze contacten als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. De normale binding die ontstaat met België enkel door enkele jaren verblijf hier te lande en dit in een precare verblijfssituatie, is op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen.

Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk, noch strijdig met artikel 8 van het EVRM, dat de gemachtigde oordeelt dat verzoekers vrienden- en kennissenkring, aangetoond met korte en weinig doorleefde getuigenissen, geen schending van artikel 8 van het EVRM impliceert, nu het gaat om gewone sociale relaties.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet of van artikel 8 van het EVRM blijkt niet.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend achttien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE